

НА ЧУЖИНИ

Тижневий журнал української демократичної думки

"IN DER FREMDE" - Ukrainianische demokratische Wochenschrift — "ON THE FOREIGN SOIL" - Ukrainian democratic weekly periodical

Адреса Редакції: Wochenschrift "In der Fremde" (13b) Vilseburg, Schließfach 37 — Telefon: 333

Ч. 26 (53). Рік II.

Фільсбібург, 18. жовтня 1947.

Ціна 1 марка

Політика і партії

Вислід дискусії

В статті п. з. «Політика і політиканство» (На Чужині ч. 9. (36) з дня 21. 6. 1947.) поставив її виразну різницю між тим, що ми називамо політикою, а тим, що називамо політиканством, та доказував, що нам треба брати активну участь в політично партійним житті. Активна участь громадянства в політичному житті й ширше заінтересування того ж громадянства політикою - причиниться до скоршого упорядкування внутрішніх відносин. Свої міркування кінчив я так: «Від політики залежить у світі все — культура, добробут і свобода. Тому так треба її оцінювати та не давати відсторонувати себе від неї. Політиканство треба поборювати розумно політикою.»

Над тою темою виявилася дискусія, в якій забирало голос чотирьох дискутантів: пп. С. Т. Зінницький, Я. Барабаш, К. Підгірний і Г. Дядюренко.

Всі дискутанти підkreślili однозгідно: ненормальні умовини, в яких тепер живуть і розвиваються наші партії. П. Г. Дядюренко присвятив цьому питанні цілу свою статтю «Де корінь лиха», доказуючи, що партії не мають тепер навіть можности викладати свої програми; про їх програму можна довідатися, тільки з трудом. Всі ці заміти слушні. Я тоді ненормальності спеціально не підносила, як самозрозумілу річ, прецінь ціле наше життя (школи, інституції, кооперація, гілласт і т. д.) є ненормальним.

П. Зінницький підносить ту ворожнечу між партіями, що тяжко відбивається на цілій нашій справі. Він зовсім слушно осуджує уточнювання ідеї чи програми партій з особами, бо тоді часто розгоряється боротьба на особистому тлі. Йому, як і п. Підгірному дуже не подобається оправдування і оборона одно- партійців, які поповнюють різні прогріхи. Через ці всі мотиви він не може ріши- тися взяти участь у політично-партійній роботі одної чи другої партії. І даліше дослівно пише автор так: «Таких — більше. Добре, щоб і вони прийшли до голосу (підчеркнення моє) та опа- м'ятали декого з наших »кабінетно-лісо- вих« політиків, домагаючись оздоровлення.»

П. Барабаш видвигнув нові перешкоди, що відштовхують людей від політики. На його думку мусить запанувати насамперед суспільна мораль, культура та

ідейність. Він рівномає, що до цього оздоровлення вже поволі йде. Ці заміти автора тільки підтверджують подані мною тези. Щоб скоро насту- лило оздоровлення, не можуть чесні та ідейні люди усуватися від політичного життя. Вони мусять бути в середні і там впливати в позитивному напрямі.

Найгостріший противник виложених мною думок був п. К. Підгірний зі своєю дискусією, що й назвав «Я проти партій». «Окрім кількох замітів, піднесених іншими дискутантами, підносять він ще такі: 1) Через злі вчинки одної партії осуджується у нас партії загально, отже, всі і через те партії на еміграції нас тільки компромітують 2) Ми, як ДП, всі творимо одну клясу вже тепер, а по ви- емігруванні у світ, — бо вигляду на скорій поворот додому нема, — будемо майже всі робітниками, отже, також однією клясою. Тому партії державного характеру нам тепер непотрібно. Сьогодні потрібні нам партії, які охороняли б нас від крадежей, поборювали б неспільність, учили б людей практичного знання — надавали б фах, зводили б порядок в цілім нашім тутешнім житті і т. д.

На це можна б йому віповісти: До 1) Коли нині осуджуємо поодинокі напади, цензури, переслідування вільного слова, історії з національним прапором і т. п., то ми всі тут в Європі і в Америці, хоч за пів вчинки осуджуємо загально партії, то докладно знаємо, що все це походить тільки від однієї несконсоліданої партії і всі ці осуди відносяться тільки до неї. До 2) Ми не можемо ніяк певно твердити, що війни в короткому часі або й

Уже появився в розпродажі великий КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ

на ювілейний 1948. рік
присвячений

300-літтю Хмельниччини (1648)

100-літтю знесення панщини (1848)

30-літтю Визвольних Змагань (1918)

Багатий змістом, ілюстрований, 208 сторін друку, вел. 8°. Ціна 15.— им. Набувати в кожній українській книгарні і кioskах. Замовлення слати на адресу: Гуртівня Паперу, (13b) Augsburg, Spitalgasse 5. Tel. 6504. Книгарям і кольпортерам знижка. Кошти порученої пересилки одного примірника 1,50 им.

ЧИТАЙТЕ

в сьогоднішньому числі:

ПОЛІТИКА І ПАРТИ
УЦДК ПРОТИ ЦПУЕ
ЩО СТАРШИНА УПА
РОЗПОВІДАЄ
ІДЕОЛОГІЧНІ ОСНОВИ
УКРАЇНСЬКОЇ ПЛАСТОВОЇ
МОЛОДІ
«ПОЕТ» Т. ОСЬМАЧКИ
СОВЕТСЬКІ ШПИГУНИ
ПЕРЕГЛЯД ПРЕСИ
З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ
КОМУНІКАТ СХС
ФРАК НАПОЛЕОНА

за кілька літ, не буде. Тому і на той випадок — коли б ми верталися додому — мусимо належно приготуватись. А по- друге, залишення тої ділянки дасть більшу змогу гуляти невідповідальним людям. Дуже слухні домагання — упорядкування наших внутрішніх відносин можуть зовсім добре робити політичні партії, але під умовою, що вони будуть здорові у своєму внутрі. Цього саме і я домагається у своїй статті, але я і бачимо з останнього речення п. Підгірного, то він проти »таких партій політичних, що між нами тепер роблять заколот.« А проти таких партій ми є всі.

Зібравши докладно голоси дискутантів стверджую, що всі вони є за здоровими партіями, які мають провадити український народ в тяжких часах поневолення. Але, щоб партії сповідяли належно своє завдання, мусять чесні й відповідальні люди не стояти на боці, а вклопитися до організованої творчої праці.

В. Остапович

НОВИНИ

ІТАЛІЯ намагається стати опікункою своїх бувших колоній; з тієїчинності була б відповідальна перед ООН.

РОЗМОВА БІДО з през. Труменом закінчена тайною. Бідо сказав тільки, що він дуже підбальорений і сповнений вірою в майбутнє.

ДАНСЬКИЙ УРЯД одержав 89 голосами проти 69 вотум недовір'я. Вибори реалізовані на 25. жовтня.

УЦДК проти ЦПУЕ

Пленум членів УЦДК (Українського Центрального Допомігового Комітету) та членів ОУДК (Обласних Українських Допомігових Комітетів) британської зони відбули своє спільне засідання в Бльомберзі-Ліппе в дні 1. жовтня 1947 р. в справі участі делегатів британської зони в з'їзді представників ЦПУЕ, що мав відбутися цього місяця. На цьому з'їзді, як вже відомо, мав бути схвалений зовсім новий статут ЦПУЕ з наскрізь централістичними тенденціями і з наміром закріпити в ЦПУЕ владу групи відокремленців при допомозі поплентачів.

Об'єднане зібрання УЦДК та ОУДК в Бльомберзі винесло одноголосно такі постанови:

1) Пленум приймає до відома домашньої голови УЦДК, п. Григорія Ялового, про продовження відбутого в Регенсбурзі дnia 10. б. ц. р. 2-го з'їзу української еміграції, що мав відбутися в дні 16. i 17. жовтня ц. р. в ще покищо близче неозначеній місцевості американської смуги з двома точками нарад, а саме схвалення нового статуту ЦПУЕ та вибір керівних органів цього представництва, як про зазив ЦПУЕ, щоб тутешня смуга взяла участь у згаданому продовженні з'їзу висилаючи тих самих делегатів, що приймали участь в регенсбурзькому з'їзді.

2) По переведенні вчірішньої дискусії в пів справі пленум одноголосно вирішує доручити чотирнадцятьом (14) попередньо вибраним делегатам з тутешньої смуги з'їзду від' участі в продовженні з'їзу в жовтні ц. р. та цього з'їзу взагалі жодними делегатами тутешньої смуги не обслівати.

3) Нагомість пленум вирішує вислати на передбачений з'їзд в жовтні ц. р. у характері гостей і обсерваторів п. Григорія Ялового, Мирона Луцького, д-ра Павла Лисника та Марка Бачинського, котрим доручається вияснити з'їзові мотиви повищого свого рішення.

На згаданому засіданні в Бльомберзі ті мотиви точно устійнено. Автори проекту статуту ЦПУЕ, творчи повну централізацію для цілії української еміграції у всіх трьох західних зонах Німеччини і для всіх тих трьох зон в однієї пільної організацією на той сам аразок, підпорядкованої в цілості одному осередку ЦПУЕ в американській зоні, не вали під увагу цілком відмінних фактичних і правних відносин у кожній з тих зон. Три окуповані зони, — це наче три окремі незалежні від себе держави з окремими власними диспозиційними центрами і відмінно зарганізованім апаратом. Теперішнього проводу ЦПУЕ, п. Василя Мудрого, ніколи офіційно не визнали й не визнають, бо й не можуть, і він репрезентує нашу еміграцію в ЦПУЕ тільки виключно на одній американській зоні. В британській зоні не

було й нема зовоїм виборних представництв української — як теж і всіх інших націй — еміграції. Існуючі там УЦДК і ОУДК є лише допомічними органами британської окупованої влади і урядовців, як теж є вона рівночасно і допомічним органом для IPO. Всі засідання відбуваються під проводом британського старшини, з яких списуються протоколи в англійській мові. Письма й акти підписані британським старшинам і він дас вказівки до виконання. Очевидно, не може він підлягати постороннім приказам і на його території не може діяти ніяка чужа організація, чи така, якої диспозиційний

осередок є в другій зоні. Засідання цих комітетів є обмежені тільки до трьох справ: 1) сусільної опіки, 2) освіти і шкільництва (народного, фахового і середнього) і 3) затруднення скитаців. Всі інші справи не входять в компетенцію українських допомігових комітетів британської зони і вони не можуть бути підпорядковані проводові ЦПУЕ з осідком в американській зоні.

Як бачишо, проект статуту ЦПУЕ нереальний і нездійснений ні на британській ні на французькій зоні. І тому представники тих зон не будуть брати участі в з'їзді ЦПУЕ. Очевидно, і з'їзд самих представників американської зони буде безпредметовий, бо треба виробити новий статут.

С. Б.

Що старшина УПА розповідає ...

УБІ пише:

„Нашому співробітнику пощастило розмовляти з підстаршиною відділу УПА „Веселим“, що в числі інших повстанців перейшов цими дніми чеський кордон. Він розповів таке:

„Сумно виглядають терени, які тепер відійшли до Польщі. Багато спалених сіл своїми зарищами нагадують історичні часи монгольської навали. Репресивними заходами через карні відділи давні МВД і польської поліції, большевики намагаються приневолити населення і партизанів до послуху та винищують їх.

З тих українських теренів провадилось переселення українців, а що населення ставило спротив і відділи УПА давали йому підтримку, то большевики з поляками палили села, а над мешканцями чинили криваву розправу. У червні й липні було спалено село Завадку-Морахівську, а населення майже все вимордовано, лише один чоловік залишився живий, але також зазнав поранень. Він звуться Карлейза. Крім Завадки-Морахівської, подібна трагедія відбулася в селах Криве, Кожушне, Веслик і т. д., і т. д.

Переселенцям-українцям дозволялося забрати з собою лише те, що могли взяти в дві руки і на плечі, — решту забирали поляки з міст і місцеве польське населення,

Акції проти сіл провадилися лише вдень, бо вночі карні відділи боялися заходити в села. Село обступали 200—300 чоловік військових, переважно польських відділів під советською командою. Місцеве польське населення ставилось до цього в різних місцевостях по-різному.

Совети вербують велике число агентури. Для цього вони викликають, або скоріше всього забирають, під виглядом арешту, відповідних для себе людей, інструктують їх і через деякий час від-

пускають їх для агентурної праці. Отже треба з застереженням відноситися до всіх тих, що були заарештовані і звільнені. Під час рейдів УПА, командування УПА пробувало нав'язати контакт із польською адміністрацією і т. д. Подекуди це вдалося з позитивним вислідом. Польське населення в різких формах висловлювалося проти советів і зabolішевизованого польського уряду.

Польська адміністрація, починаючи від солтиса, підбиралась советами, також у війську, починаючи вище поручника. Технічні одиниці, як от кулеметники, шофери і т. д. були здебільшого росіянами.

В Польщі були спроби агітації за колгоспи, але безуспішні. Переселенські акції, руїни і непевність за завтрашній день дуже негативно позначились на Польському розвиткові. Господарство терпить великий занепад: долину відчувається брак тяглової сили. Купити й тяжко, бо тепер кінь коштує до 100.000 злотих тоді, як пересічний робітник отримує за день порівняно дуже мало.“

На питання, якій організації чи партії найбільше симпатизує УПА, опонідач сказав: „УПА — це загально-українська збройна сила. Під большевиками УПА не має жодного поділу за партійністю, як також не має і територіального. В лавах повстанців багато наддніпрянців, а в відділи, де більш із східних і осередніх земель мають більшість. Я стверджую, що література виходить без усякого партійницького забарвлення, і сотенній відділ „Веселого“ неодноразово перед строем відчитував вакази, в яких застерігав проти будьякого поділу між повстанцями. Правда, деякі люди вводили нас у будд, говорячи, що нашу боротьбу очолює УГВР, в якій сконсолідований всі політичні угруповання, що як я бачу, не відповідає правді, а навпаки — УГВР — це чисто бандерівська консолідація. Думаю, що брехня вся вийде наверх, і дуже швидко, як

вийде наверх і та бандерівська „консолідація“, яка лише гальмує справжню консолідацію”.

(Багато відомостей не подається тому, що фібулікування їх може пошкодити як плянам УПА, так і окремим особам.)

Ідеологічні основи української пластової молоді

Український Пласт має свою історію. За 35 років свого існування він виховав тисячі української молоді, захищаючи її шляхетні ідеали Добра й Краси. Перші пластуни кров'ю засвідчили вірність Богові й Україні, складаючи своє молоде життя в обороні Рідної Землі. Тепер Пласт знову гуртує українську молодь, учити її і вказує шлях до щастя, слави і свободи.

Але в нас жива не тільки пластунська традиція, у нас жива свідомість нашої повної духовної і кровної залежності від отих семи літер, що складають назву Україна.

Україна теж не існує сама для себе на відірваному остріві чи окремій планеті. Живемо серед інших народів на спільній кулі. Живемо з ними спільно в історичній добі, якій ім'я половина ХХ століття.

І було б дитинством, було б нерозумно бачити тільки історію України.

Якщо наш погляд у майбутнє має бути справді пластунський, справді державницький, ми мусимо бачити, бодай старатися зрозуміти ситуацію на цьому гльобі в наступній день.

Кожна доба історії людства має своє питоме ядро, має свій ідеал, свою віру. З бігом століть цей ідеал, пля віра міняється, — ім на зміну приходять інші. Чим більше народи через поступ — цивілізацію узaleжнюються взаємно, тим більше мусить вони жити спільним ідеалом.

Такий ідеал — свою внутрішню конституцію, закон, мораль — мали створити; от хочби для римлянів поняття „virtus Romana“, „civis Romanus“. За ці ідеали римської держави-імперії вміли справді по-мужеськи боротися і вмиряті римляни.

Середньовіччя мало своє духовне ядро — свій ідеал, який всеціло концентрувався на релігії, його окреслюють. „Деус сіве еклезія“. — Це була та віра, що всеціло поглинала людину середньовіччя і за релігійні переконання, — за одне, два чи три слова змінені в каноні, чи релігійні догмі, вона була готова віддати життя.

Новітня доба від 16—19 століття проходить під знаком віри в природу: „Деус сіве натура“. Ідеалом людини цієї доби, це людина знання; І Богом „розум без віри основ“ і за ції свої розумові твердження людина цієї доби теж була готова вмиряті.

Ми нині не живемо ані повнотою ідеалів стародавнього світу, ані неадібні ми до

реалізації релігійного життя в розумінні середньовіччя, але не можемо боротися і гинути за пізнання розуму.

Що ж є ядром, ідеалом, вірою нашої доби? Цим ядром є ідеал спільноти — „Деус сіве комунітас“ — і за цю і тільки за цю спільноту — як знаємо з досвіду і як стверджує теорія — готова вмиряті ниніша людина; — байдуже, чи тою спільнотою буде нація, чи кляса. Ми помічаємо певне поширення, тенденцію цього поширення з нація на певні об'єднання нації а навіть на людство.

Нашим гаслом: „Бог і Україна“ — „Бог і українська спільнота“ — ми в повні вірні ідеалам нашої доби.

Кожна спільнота, якщо вона здорована, якщо вона має інститут самозбереження, якщо виявляє розвоєві тенденції декадансу — має свою внутрішню моральну, має закони свого внутрішнього життя, має свій моральний правопорядок. З цього комплексу, з цього світу моральних ідей даної спільноти випливає її звичаєво право, а з цього в дальшу чергу писане право, і в першу чергу конституція.

Коли ми думаємо про реалізацію ідеалу нашої спільноти — державу, то нічого не поможуть найкраще написані конституції, коли перед тим не заснуде неписане „звичаєво“ право перед нашої спільнотою, основане на принципах моралі.

Поки побачити Україну дійсністю, треба винести І перед тим у серці.

Висуваючи на перше місце вірність Богові, Пласт підкреслює тим вірність принципам моралі спільноти взагалі, а українській традиції, українському великому післанництву, що його ми окреслюємо в наказі з приводу 35-ліття УПУ, післанництву, що його дав Україні „во дні они“ св. Апостол Андрій Первозваний, зокрема: . . . Заснувати царство Боже на землі, де українські люди жили б як люди, де могли б славити ім'я свого Творця і прославляти ім'я свого народу. Це ідеал української спільноти.

В відношенні до зовнішнього світу це ідеал українського гуманізму, якого именем Україна була завжди на Сході Європи. Прапор цього гуманізму піднімає і несе український пластун.

З цих основних, глибоких заложень випливає теж наше позитивне відношення до ідеї світового скавтового братерства.

Отже так до першого ствердження, що вірою нашої доби є спільнота і що ми цю віру в нашому пластовому світогляді маємо — доказувати друге ствер-

дження, що кожна спільнота має свій порядок мислів і дій, з якого родиться і звичаєве а потім писане й формальне право, і що ми визнаємо моральний правопорядок християнізму згідно з усіми спільнотами Західу.

Доба, в якій живемо, це доба демократії.

Був момент, коли могло здаватися, що принайменше на континенті Європи прийде до голосу радше принцип чистого провідника. Сьогодні немає сумніву, що переможеною, — принайменше в західній геміфері — залишилася демократія.

В нашому пластовому світогляді принцип демократії був збережений завжди і його розуміння перед 35-ти роками було у нас таке саме як і нині. У тому відношенні ми в щасливому становищі, що не потребуємо і не потребуємо „перемальовувати шильдів“.

„Основою розуміння пластового демократизму є: а) право до ведення пластової самовіковної праці; б) добровільність вступу до Пласти і випливаючий з цього обов'язок виконувати совісно приняті обов'язки, в) свобода слова, що базується на праві, обов'язковій відважні висловити свій погляд на пластові справи, коли до цього виникає потреба, г) толерантність до поглядів других пластунів, коли вони не суперечать ідеальним основам У. П. г) лояльність у виконанні прийнятих рішень і постанов; д) виборність виховних провідників на всіх ступенях пластової гієрархії“. (З правильника УУСП.)

Те, що ми окреслили як „пластовий демократизм“ включно з засадою концепції задумів і зосередженням від ідеалом правдивої демократії, яка мусить погодити два засадничі мотиви: мотив маси, це багато мотив більшості з мотивом індивідуальним (персональним), щоб говорячи словами Бентгама — сягнути якнайбільше щастя як найбільшої кількості людей.

Отже, якщо ідеться про правильне розуміння демократії, то ми протиставляємо органічну демократію народу механічній демократії маси.

„Маса, як каже Егердорфер, не має розчленування поділу, тільки рівнорадні і рівноуправнені частини; за те в спільноті членство є арізниковане... Маса не думас; вона і справді не хоче; її духове життя належить повністю до сфери гонів; її опановують настрої, переводові враження, сугестії публічної опінії і психоза масових рухів. Цьому духово низькому соціальному творові відповідають теж і засоби кермування масами в політиці; засоби, що їх вже старовина запам'ятувала під назвою демагогії, ті засоби . . . ми обсервуємо іноді як люди, в силу інтелекту, в масі зовсім не дописують — „Wie sie blind und wertlos werden mit dem Untertauchen im Massenbewusstsein“. Що більше: вони стають в масі зовсім безсвідніми.“

Коли відповіальність розкладена на мені і багатьох, посторонні не відповідяю

„Поет“ Т. Осьмачки

Пану критикові Н. Н. з „Української Трибуни“.

Я прочитав Вашу прихильну рецензію на твір Осьмачки „Поет“, що Ви І помістили в „Українській Трибуні“ дня 7. 9. 1947. р. ч. 67., і я рішив Вам відповісти, а властиво дати осуд читаючої публіки.

Я недавно купив „плю книжку великої ваги“, як Ви І називаєте, і прочитав її кілька разів. Признаюся, що про неї я чув як вона була в рукописі, про що оповідав мені і. М. Дмитренко, коли шукав видавця для цеї, „так вартісної речі“.

Я радив тоді, що вперше треба поему простудіювати, і якщо вона має вартість, то тоді варто Її видавати. Без цього — годі давати гроші на видання.

Та яке було мое розочарування, коли я почав читати поему.

Я читач а не критик і хочу перепо- вісти свої завважання про плю книжку чи вона є зрозумілою, яке робить враження, чи при читанні мається насолоду і як реагує публіка.

Твір є епічний, щось вроді поеми Міцкевича „Пан Тадей“, 1-етового „Герман і Доротея“, Пушкіна „Полтава“ і т. д. Не мав би бути наш епос, що за ним ми маємо стежити. А тимчасом читаети і дивуєшся, — що собою представляє поема, де Й і краса, де глибина почувань, де пля емоція, що повинна бути читанню книжки завладніти публікою. Читаети і нічого не розуміш. Читаети вдруге та дощукуючися думки і не можеш її схопити. Вислови чудернацькі, прости, рубашні, порівняння диковинні, персонажі бідні, а сюжет більш, як мізерні.

Читав я „Поета“ сам, читав перед другими інтелігентами з плензусом і нараз ми почали смигти з висловів, з поетичних порівнянь, бо поважно трактувати не було можна. Хочеш однотати, насолоджуватись, а тут одно борикання, щоб зрозуміти хоч один вірш як слід.

Отже пісня перша:

Близько ставок від сонця у яру,
Над ним Руда сягала ровом неба,
По цей бік ферму і й, стару
Сдиала гребля у дуплистих вербах.

Від неї берегом туди, де рух
Не тихні псиний на конячих ребрах
Тополі, ритви, і жовті корч
Перехиляли в став одбитки віторч.

тої відповідальності, але паванки, жахливі безвідповідальні.

Отже як злочинним є основувати добре держави і народу на принципі маси. В дійсності маса ніколи не править собою, отже хто в конституції трактує народ як масу, той позбавляє народ самоправдження.

Механічна демократія маси — це за- променяла до всіх вільних сил, що відійшли від засновників таємісної спільноти маси, що позіціонують всіх до ширині.

Нація є винною соціальною спільнотою, що складається з різних живих членів.

Механічний демократії маси проти- спільноти демократичної спільноти побудованої на обсязому драматизмі.

Нас автор впроваджує в дію: я даю налагоду, як 85% з нашої публіки перевопість, що автор сказав. Що значить слово „ферма“, чи це ферма, бо я Україні таки господарства нівідомі. Що це є „рітвики“ або перехиляли в став одбитки сторч. А „псиний рух на конячих ребрах“, чи ж не мав би бути собачий рух на падліні за селом?

Автор відриває даліше:

Не плач, не плач, ображений юначе,
І вічну кривду, як земля і вода
Збирай у серце, у карнавку наче
І бережи до страшного суда.

І нею там, де і вогонь заплаче
Шпурни тому, хто людям душу дав,
І буде не така остання змога,
Що трісне як престол святий у Бога.

Що означає слово „карнавка“, що пе- за візія поетична „вогонь заплаче“, — юність в літературі? Що означає „шпурни тому, хто людям душу дав“? Чи це заклик культурного поета до Абсолюту, чи це богохульство?

А в 28-му рядкові:

Уже світилося у Чичок в хаті
із причілкового вікна на став,
і на воді по темноті рогатій
ед рим тримілі назнаки хреста
і журавель на тлі небесних хартій
у вилицях скрипіти перестав,
узнавши що і в Господа закони
на небі без жадібінкої коми.

А в 30-ім вірші: „Завили пси на стер- ві“ Отже, що це пля „рогата темнота“, „назнаки хреста“, „журавель на тлі небесних хартій“, що „в Господа закони без жадібінкої коми“?

Цього всього розібрати не можна. І так приходить після за піснею і ріг- туєшся на поета, що він тебе так докладно вимучив.

А вже коли читаети даліше і дійде до віршів 335, 427, 523, тебе бере лють, чому поет так знущається над читачем. Чи це справжня поезія маїбутнього, коли її розуміти не можна?

Вірш 335:

І слово чулося стражданнє їх
Нехай Господнє опрошення з мами,
бо всяке дерево пильгати гріх
і будемо топтити псалтирями.
Вже не вареники, але пиріг
начинений ставими камінцями

З повищих міркували можемо зважити правильне розуміння основник зasad експертової методи, що до гурткової системи, індивідуального підходу до юнака у виховній праці, важкі і значення особистості і особистості відповідальності в пластовій роботі, засади елітарності і т. д.

Наш рух є співзвучний не тільки з основними розуміннями, духовними та ідеальними ідеями України, але й сучасної доби; та що всі із основними принципами веротека і зв'язкою зібраних відразу основних об'єктивів виразу.

За рефератом д-ра А. Федора подано у співробітництві Марії Зарембі.

стоїть в горшку: і тільки від книжок святих скинить з камінням пиріжок

Що поет хотів сказати далі є не розумію.

А вірш 427:

І заревуть від пресвятіх бочок
і села і колгоспівські помости,
бо Бог як щойно тесаний кілок,
новий, благий без люти і корости.
І з неба цілого зробив шинок
і напував люд робочий, простий
Як манюю колись — то Есена
ледачого обранця годував.

Що означають „пресвяті бочки“, чому з неба зроблено шинок, і т. д. Одно богохульство і кішки.

А 523-ий вірш:

А роздобувши хату і город
з підступної московської лесинії,
а в ній і груди і широкий рот
стегнастої з рипінням молодилі
їх припадає людим болем пнат
до теплої паухої спідниці
і вже, стогне, плаче і тримтить
і теплим ліжком до мети летить.

Що це за вислови „стегнаста з рипінням молодилі“, чому „пнат“, а є чеснот, що це за „пауха спідниця“. А те стегнування „вис“, „стогне“ і т. д. Що це за захват поета і чому „теплим ліжком до мети летить“. Щось так, як „автомобілева улиця бензиниться“ у наших футуристів.

Можна писати і не скінчити цих поетичних картик, відійти, недоречності, богохульств, русизмів, польонізмів. Що більше, поет виявляє таке знання російської мови, що навіть вірші підімкніть, як в рядках 282, 293, 286.

Спитаю пошо вмішувати російську мову до української поеми. Чі тає робив Пушкін, коли писав „Полтаву“? Чому давати І право громадянства в українській поезії?

А що має означати вірш 284:

бо вичізиши з спільнего корига
московського соціалізму, сказ
на правду скожий, скаже цей воловник
із роги в сатани на молитовник.

Як це так: у сатани є молитовник, що наставив собі на роги? Будь ласка, виясніть. А що це за „воловник“ — бо далі є, не второпаю.

Але досить цих поетичних квітів.

Ви в критиці пишете: „Поета Осьмачки, все-либінне значення якої розкривається тільки в повторюваних читаннях і розкривається далі кожним поколінням, по новому, стоять у ряді величних епічних творів“.

Справді треба десять разів читати, що звичайно не дочитаєшся сенсу, а що липається толі для краси, для думі, коли тут працює мозок? Може покоління за сто років зрозуміють поета, як вивчати мову Осьмачки, але ми — ні.

Я дивуюся Вам, наше, що Ви авторові так склібили замість сказати слово правда і поставили питання, чому автор образ так неактуальну тему, чому при своєму таланти не дав величної картини, чому та та більшістю дійсності так малої України і її мешканців? До його реалітету, до його християнськості, до його патріотизму? Коли корінти Мілкевича „Пан Тадей“ і Осьмачки „Поет“ а оба автори були на садії і оба відомі люди розібрані деснотою, то вірш Мілкевича на весі золота клоака. А як від його представлень в перекладі Рильського. І чиєні твір Мілкевича не єдине золото і деснота

Перегляд преси

„Українська Думка“

ч. 17. орган союзу українців у Великій Британії перейшов вже на друк. З того приводу редакція в передовій статті п. з. „Наш тижневик“ пише:

Перш за все ми хочемо стати трибуною тих загально-українських справ, за вирішення яких змагається усе собесідство ідеям незалежності і соберності віддане українство. Столична сторона всякої партійності та політичної загумінковості, ми хочемо стати виразником тих основних ідей, які спільні кожній свідомій українській людині, де вона не проживала б, які формують сучасну українську духовість.

Ми зі свого боку витасмо „Українську Думку“ з П розбудовою, правильним підходом до справ та бажаємо й дальших успіхів.

„Наш Клич“ ч. 29. (орган української колонії в Аргентині) подає за УВІ як передовитою статтю „Доля села на ЗУЗ“. Описуючи тяжке положення села в союзському союзі не забуває і про збіжеві контингенти:

Контингенти вибраються немилосердно. Полекуди, як от в с. Вербиці та Цвітовій Ходорі, град вибив в 1946. р. збіжжя. На прохання цих сіл, їх було звільнено від здати контингентів: те що належало за них, переклали на сусідні села, бо держава, мовляв, не може втрачати. Але його було мало! Коли вже весь район здав контингент, налетіли на ті, звільнені від контингенту, села спецівділі МВД і забрали все збіжжя, яке знайшли... Таких випадків безліч.

„Український Голос“

ч. 37. в статті „З початком шкільного року“ пише про трояку школу, що П має переходити освічений чоловік. Перша наука не народна школа.

Дальше — конче треба культурно-морального виховання. А для такого виховання треба найперше доброго

ще раз читати. Лиш заступити слово „Литва“ Україною.

Заючи поезію Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка і Богдана Лепкого і других авторів повинен би дати напрівду щось великого.

Читаюча публіка може запитати, чи має поет так писати, щоб вона його підлігливе не розуміла? Чи має право виводити такі картини, що у читача викликають відразу? Чи має право творити нові незрозумілі слова? Чи вільно нему до української поезії впроваджувати варваризми?

Допускати треба п. Дмитренкові, що передає Осмаччину юю поему видати. В їй пісні хіба картуши Дмитренко, що багато ілюструють дію, в гарні. Сам тає є, однак, помилкою наших днів.

Відбите за мою ствердість, але коли читачі співсогласять такий твір, тоді і моя прислуговує право забрати голос, щоб автор не викликав читаючої публіки за болідництво і позбавлену глазу.

Д-р Миронин Володимир.

культурного дому, треба культурних родичів, треба культурного, адміністративного, прямірного домашнього життя.

Поза тим треба, щоби молодий чоловік мав кругом себе культурне оточення старших, які були б для йогоного роду учительами, порадниками, прямірами, приятелями й авторитетами.

Але є ще третій рід виховання, яке завершує все попереднє, а тим є довголітній людський досвід. Це таке знання, що його не можна набути в школі — його треба, здобувати під час практикою працею серед успіхів і помилок.

У нас, на жаль, на цей бік виховання так мало звертається уваги, чи так мало його дотримується.

„Час“ ч. 41. друкус „Жмут думок“ польського журналіста Бельського, який, підносячи геройство УПА, пише між іншим так:

Світ західної цивілізації не може залишитися байдужим супроти тієї нової трагедії, яка забагачує і так уже славну мартирологію величного українського народу. Не може, бо інакше зрадити свої власні ідеали, а — що є за тим — втратити вигляди на успіхи у неминучому зударі з варварським Сходом. Зокрема польська еміграція на Захід, та едина неуїрмлена частина польського народу, що так слушно славиться своєю любов'ю до свободи і який так опромінений съєвом і величчю перемог, і геройських змагань, закінчених сповідною програною і не завжди доцільних з точки зору національних інтересів — як повстання 1831, 1863 та останнє варшавське повстання, не може бути глухою й сліпою на незалежницький здвиг братського народу.

„Українські Вісті“

ч. 72. приносять статтю д-ра С. Барана п. з. „Диктат і централізація ЦПУЕ“. Автор обговорює та критикує проект нового статуту ЦПУЕ, що його виготовила статутова комісія. З довгої критики підносимо тут намагання усунути від впливу на нашу централю делегатів громадських установ:

З головної Рали ЦПУЕ, що відповідає теперішньому З'їздом, усунено зовсім делегатів наших головних установ — наукових, культурно-освітніх, тіловиховних, кооперативних, — які цей голос досі мали. На їх вибір підпорядкованих її установ не має впливу. Вони репрезентують інтелект і є фактичними творчими нашого мультикультурного добробута наших чималих осігтів. В таборах переважають сірі з'їзді хліба, що існували єдино тільки тaborозни вертилем, масовими, а неса тим що є відомо в Америці че десь у Західної Європі. Всіх, звичайно, надійний елемент до голосування при всіх виборах. А при тому ЦПУЕ хоче керувати цілістю життя, стаже і стадіонами організаціями й установами, усуваючи їх рівнотасно від всікого впливу на формування національного життя в рамках ЦПУЕ та

їого органів! Відомо: він може! І димитори бояться завжди освічених, характерних, розумних і досвідчених та критично думаючих людей. То їх люди.

В тому самому числі у статті „УПА та її боротьба“ М. Стиранка показує, як справу УПА трактується в колах УГВР. УГВР за строгим відліченням УПА від бандерівців.

На жаль, в нас тільки мало що є що звертається уваги, але є навіть тенденції присвоїти і спонуляти серед нас підлітку для визвольної боротьби називу».

„Неділя“ ч. 93. приносить як три пікаві статті: Д-ра С. Барана п. з. „ЦПУЕ і наша преса“, М. Лівіцького „Перспективи України на Сході“ і Г. Которовича „Хребтоносці в Українській Трибуні“. Д-р Баран, як подаємо на іншому місці, переводить дальшу критику праці ЦПУЕ. М. Лівіцький розглядає напрямні, що яких повинна йти українська зовнішня політика у відношенні до всіх поневолених народів у великім європейсько-азійським комплексі, що носить назву СССР. Автор підносяє пільгий ряд слушних і пінних стверджень, на які у нас мало звертають увагу. Подаємо тут два уривки:

Справою визволення лише одної України ніхто не буде пікаватися, бо вона є тільки нашою національною справою. Натомість зведенням Росії, якомога до етнографічних меж Москвщини, що усуне російській імперіалізм, який черпає сили для своїх агресивних планів, власне, з території поневолених ним народів, отже усуне і загрозу цього імперіалізму для світу, — цим можна запікавити весь міжнародний світ, бо така розв'язка лежить, власне, в інтересах усього світу, а передовім тих демократичних потуг, які в кінему грають сьогодні провідну роль.

На Сході, а зокрема на просторах Азії перебуває тепер багатомільйонова українська людність. Цього факту не можна не брати під увагу — тим більше, що в майбутньому можна передбачати дальнє переселення українців на ці простори. Це може бути і захопленням тісного зв'язку та присланні України з народами тих держав, які постануть на нинішніх колоніальних просторах російської імперії.

Ред. Которович гостро виступив проти „Української Трибуні“, що зломила пресове порозуміння і у відповіді на напад на нього зі сторони „У. Т.“ п. з. „Героїка емігрантської валізи“ витягнув багато тяжких обвинувачень проти бандерівської партії. Наводимо тут два „демотиватори“:

Вони, розпалюючи пером і язиком всінні пристрасті в наших спаєтливих дімістських масах, замість ікати на фронт в Україну і робити близькі вітчизні ДД засонділи на вигідних місцях і тaborозних постах так довго, що хоробрі хлопці в УПА привели їхніх слюді єдобре зробити...

Творити Україну, в якій місці Берези, Дахау і Соловок мали б зайняти укрainські кварталі (прогалайте мену, якщо: „насамперед корпус колін“...) а прилюдну опію мали б заступити некомпетентні редактори „Демотиватора“. Заді єє суперечкою.

Советські шпигуни

Що таким наголовком вийшла в СПА книжка Річарда Гірша, полк. американської розвідки при головній команді. Це незвичайно цікава розповідь про недавню шпигунську аферу в Канаді. Передаємо її з цієї книжки.

(Докінчення)

На підставі записок устійено, що він фізик, сам працював над дослідами атомової енергії, в означенні дні мав бути в англії, а в останній час там перебував у королівській коледжі. Підоаріння впало на Дра Мей і його взяла поліція під дуже докладну обserвацию.

Гузенко подав прізвище шпигуна, що п'ятугнув майор Соколов до советської служби. Це була росіянка Емма Войкін, літ 25, що працювала в канадськім міністерстві закордонних справ від лютого 1944 р. Вона спершу працювала у пашпортом відділу, а опісля переїхала до відділу для пересилки таємним ключем дипломатичної кореспонденції. Поліція взяла її під догляд, а він перенесли знову до пашпортового відділу. Вона працювала для советської розвідки під псевдонімом „Нора“.

Переданий Гузенком список пошти, що п'ятугнула советська амбасада в дні 5 січня 1945 р., був джерелом до викриття ще одного шпигуна. У загаданім епіску було подано в скороченні замість імена канадського амбасадора в Москві до прем'єра Мекензі Кінга. Як джерело цієї інформації було подано прізвище „Еллі“. Це, очевидно, був псевдонім шпигуна. Гузенко вияснив, що закінчивши п'ятугнувати советську амбасаду, він заглянув у акти і довідався, що це була Вільшер, яка працювала у бюро Високого Комісара для З'єднаного Королівства в Оттаві. Із згадуваними прізвищами Британський Високий Комісар вістку, що Кетлін Вільшер, помічник реєстратора, яка мала доступ до всіх листів, що приходили й відходили, до телеграм і таємних актів, була большевицьким шпигуном. Для збереження таємниці слідства, бо треба було розшифрувати багато інших шпигунів, не можна було її звільнити з праці, але зате її піддано під дуже строгий поліційний догляд і незамітно відправлено від праці, щоб вона не мала доступу до важливих таємних актів.

В листі поштових присилок і висилок були такі псевдоніми, як „Бек“, „Бегл“ і „Бадо“. Всі троє працювали над збірнями інформацій з Національної Ради з праці над дослідами. Там зберігалися таємниці атомової бомби. Між іншими документами Гузенка знайдено кусочки паперу, записаний машинковим письмом по англійськи, що на ньому була замітка: „Прочитай і спали“. Це була інструкція помічника полк. Жаботіна, полк. Рогова видана „Бен-ові“. В ній було сказано:

„Схема Вашої праці буде:

Жан (Рогов)
Бек — Г. Люнак,
Бадо — Дорнфорд Сміс,
Бегл — Нед Мазерал.

Знатимете тільки мене як Жана, а більше нікого“.

З советських актів устійено, що Люнак був кореспондентом для воєнного журналу „Канадські афери“. Була замітка, що працює він, як шпигун під березня 1945 р.

Сміс був фізиком і математиком і працював у Національній Раді з праці над дослідами. В набсовій інформації Гранта до Москви говориться про нього: „Ми дістали від Бадо 17 найбільш таємних англійських американських і ме-

надійських документів. Всего около 700 сторінок. Упродовж дня нам вдалось відфотографувати всі документи. В найближчих дніх дістанемо майже стільки само документів на 3—5 годин. Я уважаю, що дуже важним є, щоб переглянути всю бібліотеку Ради над Дослідами“.

Мазерал працював у Національній Раді над дослідами у ділянці радару.

Поліційні доходження канадців ішли у дуже швидкому темпі. У советській амбасаді навіть не догадувались, що Гузенко передав так обширний матеріал, що його він діставав був до спалення.

Дальші доходження привели до зідентифікування ще одного шпигуна. Він скривався під двома псевдонімами: „Дебу“ і Фред“. З повідомлення до Москви довідались Канадці, що „Дебу“ вибрано вдруге членом федерального парламенту, як одинокого посла партії. Тут було зовсім ясно, що це комуністичний посол Фред Ровс з Монреалу. З актів Гузенка устійено ще кілька прізвищ співробітників „Фредо“, а поліції вдалось відшукати, хто це такі були ті особи. Вони працювали у відділі амуніції і засобів тренування для канадської армії. Деяких шпигунів не вдалось вішукати і до сьогодні.

Три місяці велись доходження канадської поліції. У советській амбасаді не давали собі справи, що доходження привели аж до таких вислідів.

Але в перших дніх грудня 1945 р. полк. Жаботін нагло залишив Канаду. В Нью-Йорку забрав його на чердак советського корабель „Александер Суворов“. Пізніше говорено, що полк. Жаботін умер на удар серця, як тільки приїхав до Москви. В кілька днів пішов відхід з Канади теж полк. Зарубін. Було вже ясно, що советські урядовці звали собі тепер справу з того, що документи Гузенка дали канадському урядові багато матеріалу про їх працю в Канаді.

Коли доходження були остаточно закінчені, канадська поліція перевела в дні 15. лютого 1946 р. арешти шпигунів. Деяко пізніше арештовано Дра Мей в Лондоні. Майже всі шпигуни призначалися до вчинків, з уваги на письменні докази. Дра Мей засудили на 10 літ в'язниці, Фред Роза на 6, Емму Войкін і Кетлін Вільшер по 3 роки і деялькох інших по 5, 4 роки і менше.

Так закінчилася найбільша шпигуанска афера, хоч суд розглядаючи справи упродовж кількох місяців, стверджував, що розкрито тільки малу частку шпигунів Жаботіна.

Гар.

КОМУНИКАТ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ СХС

З доручення Пленуму Головної Ради СХС, який відбувся 19-го вересня 1947 р. Головна Контрольна Комісія СХС доповідає 2-ма членами Г. Р. СХС, уповноваженими тим же Пленумом, дас у авіяції з дописами в українських часописах („Неділя“, „Український Вісник“, „На Чужині“ та „Наше Життя“) наступній комуникат до відома українського громадянства та еміграції, який пересилається всій українській пресі в Німеччині.

1. До витрат на адміністрацію відносяться лише властиві адміністративні видатки в цілості (комірце, премії, бюрове устаткування, канцелярійні прибори, телефон, телеграми, пошта, світло, опал) частково виногороди персоналом та суспільне страхування (в організаційних справах).

Частину витрат на виногороду персоналові та суспільного страхування (персонал амбулаторії, відділу розшуку, нічлігарні — 21 осіб) мусить бути віднесені на рахунок витрат, зв'язаних з приходовими підприємствами СХС. Більшу частину коштів поїздок (в справі правних інтервенцій та різних допомог) необхідно віднести до витрат на правні поради, а тим самим на допомоги. Витрати на адміністрацію повертаються членськими внесками та прибутками від власних підприємств СХС.

2. До витрат на допомоги треба зарахувати, крім допомог хворим, інвалідам, полоненим, вдовам і сиротам та політв'язням також індивідуальні допомоги, які робляться СХС як для уставок так теж і в наглих випадках особам, які знайшлися в скрутному стані та під вище згадані категорії не підходять.

3. Оплати за послуги у власних підприємствах СХС (відділ розшуку, амбулаторія, нічлігарні) не є усталені відомими нормами та ні з кого не вимагаються. Вони базовані на цілковитій допровільності клієнтів, які і всяко добровільно пожертвують на допомогу та на адміністрацію.

Тому ні про який „зиск“ не може бути мови.

Фінансове господарство СХС проводиться точно по ухваленім Головною Радою СХС бюджеті, який у видатках виказує значні зведення.

* * *

З браку місяці в напівлі малому журналі подаємо цей комуникат в скороченні. Пропустили ми розділ відносно дописів в пресі, як справу іншого характеру, і розділ відносно допільності існування СХС, бо ми останні разом („СХС і на маргінесі“) в першій точці наших стверджень підкресли потребу існування СХС.

Рівночасно одержали ми ще довший обігнік в справі святкування Листопадових Днів і переведення матеріалької збірки на допомогу жертвам визвольних змагань. Для познайомлення з його змістом відсилаємо наших читачів до інформаційної преси.

З ЖИТЯ української католицької церкви в Німеччині

„Урядовий Вісник“ Апостольської Візитатури в Німеччині приносить кілька підсвітів важливих новин.

1) На теренах Німеччини закладається серед українців католиків „Католицьку Акцію“, що має такі плани:

- Брати живу участю у єпархіальному апостолуванні. Церкви.
- Уодностайновати реадреси з діяльністю католицьких організацій і надавати їм емблеми.
- Викторювати католицький світогляд і прилюдну опінію в актуальних життєвих питаннях.
- Прослідувати погреби кат. життя.
- Реоббуджувати кат. ініціативу на всіх ділянках особистого, родинного і національного життя і т. п.
- Щоб у якомусь Душпастирському засмукувати місцевий Відділ

Київської Академії, до того треба призначити двох католицьких одиниць.

2) Всі священики мають обов'язок вести священничий ковірець (кольористку).

3) Апостол Віантигор звертає увагу на важливість проповідей по церквах, до яких треба старанно приготуватися, щоби не перетягати іншім дзвін, як 20 мінют. В проповідях оминати абсолютно злободені політичні теми.

4) Остерігається перед п. Петром Гливою, що подає себе за архієпископа Кельму та відправляє Служби Божі. Він є звичайним обманцем.

5) Всі, що мають афідаутів або контракти праці до Америки й Канади повинні зголоситися до американських католиків.

Відгук на спробу розламу УАПЦ

Православні українці Майєць Кастлю в числі 145 вислали лист до Митрополита Полікарпа, в якому гостро осуджують спроби вносити недалеко до православної церкви. Підписані між іншим констатують, що з формально правного боку цей «з'їзд» не був з'їздом правомочних представників Церкви і «ухвали його можуть обов'язувати тільки тих 67 осіб, що прибули на «з'їзд», що організаторів і учасників «з'їзду», з точки погляду ідеологічно-церковної, належить розглядати, як сектярську групу». І що врешті, і саме найголовніше, навіть зо становища канонів Церковного Собору 1921. р., не є справою мирян вдаватися в оцінку того, в який спосіб має наступити об'єднання Церков — чи через хіротонію, чи через хіротезю архієпископа Іоанна Теодоровича.

І ще одне важливше ствердження в довшому листі знаходимо: «В той час, коли європейські народи все більш і більш простують до об'єднання і гармонійного співживуття, коли творяться суцільні фронти і бльоки споріднених націй, коли це об'єднання диктується не тільки стимулами економічно-соціального порядку, але й наказами морально-християнської дисципліни (прикладом до цього — активна сьогодні праця лютеран і католиків до обопільного зближення і порозуміння), ми, українці, якраз навпаки, йдемо в розрив, ніби виконуємо чужу команду по принципу «дівде єт імпера» (ділай пануй).

Фрак Наполеона

Подано в скrócenі в книжечки С. Шевченка п. а. «Сміх на дозвіллі».

Одного разу привезли до нашого табору повну автомашину різчого одягу. Дивлюся — а бля комори вже лягуються, сперечаються і свій свого не відзнають.

Побіг я навпростець. Але спізнився. Дісталася мені куценькі штанці — тільки що по коліна.

Але що робити? Взяв я штанці і думаю:

— Запищуся в пластуні...
А вдома мене жінка мало з бараку не відгнала.

— Що ти, здурів на старість, чи що? Ти, старий чорт, не пнися наперед, а середини держися. Завжди щось краще припаде...

На другий раз я так і зробив — середини держався.

Таборяні піджаки, штани понесли, а мені дамський бандаж із двома хвостишками дістався.

Регочутъ з мене жінки:

— Що, пане Підково, і ви завагітніли?...

Привід я дочеку бандаж і до жінки:

— На, жіночко, середини держися. Боже мій. Як побачила вона той бандаж, як не кинеться на мене, наче давун на кролема.

— Та ти що, з гдузду авихув!?. Геть з очей моїх, щоб я тебе й не бачила! В хвості треба було стояти! Заднім череваки дісталися, а тобі — бандаж!.. Ну, думаю, тепер останім піду.

І діжалався ще раз тої нагоди. Привезли щось до комори, і люди знову товпляться, лаються й один одного не відзнають. А я ходжу себі хоч би що!.. Думаю:

— Розбирайте барахло, а мені гарячі дістанеться!

Нарешті, всі розійшлися і до комори зайдов я останній. Дивлюся — хоч і дивитися вже відішло було. Коли не раптом мої очі побачили в куточку щось таке чорне. А жінка в уніформі й каміоні:

Бітте, бітте!..
Узяв я оте «бітте», а то — циліндер і фрак.

Що його робити? Не вертатися ж без цікого додому?

Натяг я на себе фрак, дивлюся — добре сидить, наче хтось на мене сів, і циліндер на голові, наче влітку.

Жінка, як побачила мене у фракі та в циліндрі — не відівала.

— Геть із хати! Геть з табору зовсім! І не кажи, що я в тебе жінкою була!

І я пішов... Куди і сам не знаю. Довго блукав поза табором. Надворі ніч заходить. Коли чую, десь музика грає. Згадав, що то в таборовій світлиці забава. Почавав туди.

Зайдов у цільниці, у фракі, ніби тільки що з Лондону прибув.

Як побачили мене — музика враз змовила.

Вийшов я на сцену і почав:
— Панове! Як бачите, що на мені третій фрак Наполеона Бонапарта. Цей

Анкета читачів „На Чужині“

1. Кілько маєте літ?

2) Яка Ваша освіта? народня, середня, вища (непотрібне перекреслити)

3) Яке Ваше звичайне звання?

4) Де і в якій характері працюєте тепер?

5) Яку пресу читаєте?

6) Чи Ви читаєте „На Чужині“ стало чи доривочно?

7) Чи подобається Вам ідеологічно-політичний напрям „На Чужині“?

8) Які статті, теми, рубрики та відділи друковані в „На Чужині“ Вам подобаються?

а) найбільше,

б) трохи,

в) не подобаються?

9) Про які справи Ви хотіли б, щоб ми писали і які дії чи теми варто на

Вашу думку поширити чи впровадити?

10. Інші Ваші заваги:

Французьким. Отож, волісь у цьому ходив Наполеон, а тепер я!

— Панове! — продовжував я. — Хот як мені прикро, але цей фрак я не пошкоджу розіграти в лотерю. Хто витяне квиток з написом „фрак Наполеона“, той за одну марку матиме цінну історичну річ. Згода?

— Го-да! — гукнули всі в один воліс.

— Цей фрак має чотирнадцять історичних кишень. Ось дивіться: на грудях — дві, ззаду — чотири... — і почав вивертати всі кишени напоказ.

Коли це щось між пальцями у мене зашарудило. Глянув одним оком — аж воно 3.000 марок! Зрадів і вголос:

— Панове, перепрошую! Лотеря відкладається на непевний час, — і стрімковів додому.

— Дивися, жіночко, що я у францізованав!

А вона тама враз стала, наче сахарина в мармеладі:

— Бач, котику, я ж казала тобі, у хвостику стій — і достоявся. Завжди жіночку слухай... А що я трішки покричала на тебе, то просто так... характер твій перевіряла...

Переселенчі справи

* До США, як каже один з республіканських сенаторів, можуть виїхати тільки такі ДП: 1) що мають у США своїх чи найомих, які фінансово забезпечені й дадуть новому емігрантові забезпечення на якийсь час і 2) фахівці, що їх брак відчувається в США.

* Представники Міжнародного Союзу Робітників Угорського в Америці заявили 8. IX. ц. р. що вони хотіть спровадити до Америки 10.000 краївців з поміж ДП. Канадський уряд згодився прийняти 2.500 краївців ДП.

* До європейських утікачів не дуже то добре наставлені члени підкомісії для справ іміграції. Дехто боїться, що імі-

ганті по прямі до США отримають рухи національних меньшин та привезуть з собою чужу панамериканізмові ідеологію. Треба сподіватися, що в комітеті для справ іміграції, що складається з 5-х членів, 3-х буде голосувати за тим, щоб не впустити до Америки ДП.

* Табори ДП відвідає канадський міністер фінансів, який перебуває тепер у Європі.

РУХІ СОВЕТСЬКИХ ВІЙСЬК збільшуються з кожним днем. Як подає берлінський кореспондент, рухи советських військ оцінюються в Берліні, як охоронний засіб.

МІКОДАЙЧИКА були б усунути з керівника польської селянської партії, але намагання лівого крила не увінчалися успіхом.

В СПРАВІ ПАЛЕСТИНИ прийнято 12-пунктову програму, яку передано під розгляд тегеранської сесії ОН. Запропоновано зробити з Палестини арабську та юдейську державу, а Єрусалим має бути стати вільним містом.

КОНСЕРВАТИВНА ПАРТІЯ Англії ухвалила на своїй конференції революцію, в якій сказано, що надійшов час, щоб виявити всі антидемократичні дії британських комуністів та фашистів.

Оголошення

Відділ Інформації ЦПУЕ просить зголоситися на його адресу українців, що добре знають в слові і письмі чужі мови (головно — мови англійську та французьку). Такі особи з відповідними культурним стажем або канцелярійною практикою, можуть найти добре гонороване приміщення.

Український Допомоговий Комітет в Аргентині подає до відома всім заинтересованим у виїзді до Аргентини, щоб

за великими інформаціями в США зверталися виключно до своїх комітетів і переселенчих управ, а не просто до щого. Індивідуальних осіб, що бажають виїхати до Аргентини, Комітет, згідно з обіжником від 1. квітня 1947, не буде брати під увагу, ні відповідати на них.

Прошу слідуючих панів проголосити у власній справі в канцелярії Апостолської Візитатури (Мюнхен-Пазінг, Плятцгерштассе 22):

Артимишин Богдан, ур. 2. 5. 1920;
Бойко Ігор, ур. 27. 6. 1922;
Гула Петро, ур. 12. 12. 1911;
Лещинський Дам'ян, ур. 28. 1. 1922;
Мельникович Юрій, ур. 14. 10. 1924;
Саращак Роман, ур. 28. 11. 1922;
Сивенький Осип, ур. 3. 1. 1899;
Сивак Богдан, ур. 27. 3. 1923;
Букачевський Ярослав, ур. 7. 10. 1917;
Дудинський Петро, ур. 29. 7. 1923;
Куціль Маріян, ур. 14. 2. 1918;
Терлецький Михайло, ур. 21. 9. 1923;
Янушко Святослав Ігор Микола,
ур. 14. 10. 1923.
о, Михайло Левенець, канцлер

КУРС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

для перекладачів організований Українським Вільним Університетом розпочнеться дні 3. 11. 1947. та триватиме до 20. 2. 1948. р. Оплата за курс виноситься 300 марок, а висновок 20. Потрібний вступний іспит. За близькими інформаціями звертатися до УВУ, München, Versaillerstrasse 4/III, кімнати 9.

Віддес Д. КУЗІК. Редактор КОЛЕГІЯ
Адреса Редакції Адміністранді: (13b) Vilsbiburg,
Schleßbach 37. Місячна передплатна 4 марки. Розпродажаємо 20% опусту Телефон-чилло: 333
Published under DP-Publications Authorization EUCOM
Civil Affairs Division Responsible editor and printer
D. KUZYK, Edition weekly
Druck: Gebr. Geiselberger, Vilsbiburg

An die Zeitschriften

In der Fremde"

Vilsbiburg

Schließfach 37

Aussiedlerische Zone : Deutschland

(13b)